

ยิ้มไว้จะดีเอง

มีผู้หญิงคนหนึ่ง นามสมมุติว่า หนึ่ง มานอนโรงพยาบาล ด้วยว่ากินยาฆ่าตัวตาย คนไข้คนนี้นอนโรงพยาบาลด้วยความไม่เต็มใจมานอน มาถึงผู้ช่วยเหลือคนไข้ ทำการอธิบายการมานอนโรงพยาบาลว่าต้องทำอะไรบ้าง คนไข้รับฟังแต่ไม่พูดอะไรตอบ ไม่พูดกับใคร นั่งฟัง มองตาเราและร้องไห้ตลอด เหมือนมีน้ำตาอยู่ในตา พร้อมทั้งจะไหลออกมาพร่างพรูเป็นสายน้ำ พอดิฉันเห็นก็เลยเข้าไปพูดคุยกับคนไข้คนนี้ว่า คุณทำไมถึงยังไม่อยากอยู่ในโลกใบนี้คะ

คนไข้ : ฉันไม่อยากอยู่ ฉันอยากตาย ไม่มีใครรักฉันเลย

ดิฉัน : คุณมีลูกไหม ?

คนไข้ : มีค่ะ แต่พ่อเค้าดูแล

ดิฉัน : เค้าดูแลได้เหมือนกับที่คุณดูแลไหม? ถ้าคุณเป็นอะไรไปคุณรู้ไหมว่าลูกคุณจะอยู่อย่างไร ถ้าเค้าเอาลูกคุณไปทำอะไรมันดีคุณจะช่วยเค้าได้ไหม

คุณรักลูกของคุณไหม?

คนไข้ : เจียบไม่ตอบ

ดิฉัน : คนเราทุกคนมีปัญหา แต่มีปัญหาแล้วต้องตั้งสติ เพราะปัญหามีไว้แก้ ไม่ใช่มีไว้ทุกข์ ยิ้มเข้าไว้จะดีเอง

คนไข้ : แต่หนูอยากตาย ช่วยหนูด้วย หนูอยากตาย

ดิฉัน : ฉันจะไม่บอกอะไรคุณแล้วนะ ถ้าคุณลองคิดตามทีฉันพูดแล้วลองถามตัวเองว่า รักลูกไหม? ถ้าตอบว่ารัก คุณก็เลิกความคิดนี้นะ เพราะคนที่คิดฆ่าตัวตายมันเป็นบาป

คนไข้ : นิ่ง เจียบ อยู่กับความคิดของตัวเอง

ดิฉัน : ขอตัวไปทำงานต่อ นะคะ ฉันจะเป็นกำลังใจให้ เดี่ยวดิฉันจะออกไปซื้อน้ำแล้วจะซื้อมาให้ นะ

(ขณะนั้นหมอให้คนไข้กินอะไรได้แล้ว)

คนไข้ : มองหน้าฉันแล้วน้ำตาไหล จากนั้นก็ออกจากโรงพยาบาลไป

ดิฉัน : เจอคนไข้ที่ตลาดนัด ด้วยหน้าตาอึมแวมม์ ดิฉันเลือกของอยู่มีผู้หญิงคนหนึ่งมาสะกิด หมอคะ หมอคะ ดิฉันเห็นผู้หญิงคนนี้ก็นึกออกถามเค้าว่า เป็นไงสบายดีไหม? ผู้หญิงคนนี้นัยมือไหว้และบอกว่า ขอบคุณมากนะคะ หมอที่วันนั้นหมอบุญทำให้หนูได้สติ ถ้าหมอบุญไม่พูดหนูคงกลับมากินยาฆ่าตัวตายอีกและไม่ได้อยู่กับลูกของหนู หนูขอบคุณมากนะคะ ไม่เป็นไรคะ ฉันตอบ ฉันดีใจที่คุณคิดได้ ขอบคุณตัวคุณมากกว่าที่คุณรักลูกคุณและที่สำคัญก่อนที่ จะรักคนอื่น เราต้องรักตัวเองก่อนทุกครั้ง แล้วผู้หญิงคนนั้นก็เดินจากไปด้วยความซาบซึ้งและคนไข้คนนี้ก็ไม่เคยกินยาฆ่าตัวตายอีกเลย